

Resan och strapatserna i Tresfjorden

Året var 2011, den lilla skara av tappra ryttare hade samlats i Stall Lysegårdens fika rum den 2 augusti sent på aftonen.

Anledningen var att planlägga transporter av trupp och mat till Stall Kjershem på Norges västra kust intill det lilla samhället Tresfjord som fått sitt namn av att tre fjordar mötas där. Lena Scahill och Ingela Svemer styrde upp samlingen av ryttare på ett raffinerat sätt så att planeringen flöt snabbt och smidigt.

Torsdagen den 25 augusti lämnade de tolv invigda sina bostäder för att transportera sig enligt plan till resmålet. Efter diverse stopp för att äta och att smörja upp sittläder och räta ut knäleder så nådde de på aftonen sitt mål. Resan dit hade dock varit kantad med storslagna naturscenerier av typen fantastiska fjäll, trolska forsar och vattenfall.

Efter ankomst fördelades slafar utan att handgemäng uppstod vilket alla verkade uppskatta. Stugorna saknade dock fast anslutning av den fantastiska nymodigheten elektricitet.

Detta var nu inget stort problem eftersom kyl, frys, varmvatten och spis gick på gasdrift.

Snarare var det så att mys faktorn ökade dramatiskt när de levande ljusen kom fram.

Första aftonen förlöpte på ett avslappnat och trevigt sätt. Vårn värd Björn lade fram hur han tänkt att de närmaste dagarna skulle förlöpa.

Han menade på att första dagen skulle vi ta det roligt och känna på våra hästar lite.

Nästa dag så skulle vi försöka oss på en lite längre färd runt några fjälltoppar för att på tredje dagen avsluta med en halvdagstur i sadeln samt ett besök hos Stian Pedersen.

Fredag morgon klockan 07:00 vaknade skrivandes upp och slängde ett getöga ut genom fönstergluggen. Solen lyste och det var blå himmel. Underbart ridväder må jag säga, muttrade han genom sin ovårdade mustasch.

Alla ryttarna åt sin frukost och paketerade sin lunch för att sedermera förpassa denna till den sadelväskan som skulle medtagas.

När de sedan 09:00 öppnade ytterdörren så kräkregnade det. Lite motigt att börja rida i väder som detta men det är bara att limma på leendet och köra på. En timme senare var himmelen blå, regnet som bortblåst och Björn dansade på fjäderlätta steg fram till ryttarna och sa.

Jag tror att vi måste passa på och nyttja denna dagen till den långa färden. Och så blev det.

Färden började med att red på våra underbara islandshästar från stallet som låg ca 400 meter över havet till mer låglänt terräng på ca 200 meters höjd. Dit var det sju kilometer och vi red på grusväg hela sträckan. På grusvägen och i skogen intill hördes forsarnas brus, den stilla vindens viskningar i de pinade träden samt får klockornas klingande när ledartackan skuttade fram genom snåren. En mycket behagfull rid etapp.

Nu lämnade vi vägen och började en klättring till häst efter fjällets sida. Vissa partier var så pass plana att galopp gick att genomföra. Kristinas häst tappade då sin sko så ett ofrivilligt skonings stopp fick läggas in. Sedan fortsatte klättringen som först gick genom normal skogsvegetation för att sedan övergå till fjällets vindpinade krumma busk och trädvegetation. Efter vägen syntes flockar med hästar med föl och får med killingar. Stigen slingrade sig fram och tillbaka och upp och ned över stenblock. Benen fick ta emot mycket stryk av pinnar, grenar och hårda risbuskage.

När trädgränsen var nådd på ca 700 m över havet gjorde vi halt och lät våra fyrbenta vänner vila och själva så tog vi en liten tugga mellanmål.

När pausen var över så sade Björn med mild och len stämma. Nu kära reskamrater är det dags att leda hästarna en bit uppåt fjället.

En bit visade sig vara ca 600 m men samtidigt 100 m rakt uppåt.

Ewa som hade vissa problem med sina knän fick lyckligtvis sitta på hästryggen.

Eirikur vår kära ridlärare och mentor har kanske inte en atlets kondition och när vi väl kommit upp väste han fram. Käre Jim jag tror mitt lilla hjärta skall skutta ur min stora kropp. Dock med en lite mer isländsk betoning.

Flera av oss kände nog samma sak som Eirikur. Vi satt nu åter till häst och vi fortsatte fram över kalfjället. Runt omkring oss tornade helt vegetations fria fjälltoppar upp sig. Ett fantastiskt vackert men kargt landskap. En stund kände man sig nästan som Legolas i Sagan om ringen.

Efter ytterliggare en halvtimmes ridning så hade klockan hunnit bli fyra och vi kom fram till en fjällsjö. I fjällsjön fanns en halvö som vi kunde släppa hästarna på och vi kunde göra upp eld och äta den något sena lunchen.

Solen stod högt i den klarblå skyn och luften var ljummen trots att det låg glaciär bitar inte långt ifrån där vi lunchade.

Efter lunchen startade ritten hem. Efter endast några kilometers ridning var det dags för avsittning och leda hästarna nedför. Den som ej varit med på denna färd skulle lätt kunna förledas att tro att detta skulle vara lättare än att gå uppåt. Inget kan vara mer fel än så.

Lutningen utför var mer än markant och dessutom var marken full av relativt stora stenblock. Lena Österlin lyckades att kila fast sko, byxor och fot under sin häst och var tvungen att få hjälp att bända bort den arma hästkraken. Eirikur och Ewa fick kämpa nedåt utan hästar och som tur var hade vi Björns lärling Liv med oss som lyckades med konststycket att leda ned två hästar samtidigt. Kristina lyckades att slinta på något mossigt parti och lade sig baklänges i den blöta marken.

Som tur var, var det när vi väl kommit ned bara en liten sträcka kvar att rida innan vi var hemma.

Efter att hästar stallats och pysslats om så var det dags för en något sen grillafton.

Man skulle kunna tro att alla skulle vara helt slut efter en dag som denna.

Icke då det var rejält krut i det här gänget. Kvällen förlöpte genom att alla åt sina medhavda gastronomiska kulinariteter. Dessa sköljdes ned med diverse olika drycker så som vatten, cider, öl, vin, mm.

Efter middagen serverades kaffe och avec och för en del så fick slafen vänta till tidiga morgontimmar.

Lördag morgon förlöpte ganska likt fredag morgon och när alla bestyr var avklarade så red vi åter iväg. Denna gången så red vi uppåt på fjället redan från start.

Dagen bjöd heller inte på lika mycket brant klättring med häst men vädret var varmt och skönt.

Lunchen intogs på mer normal tid på dagen vid en liten fors som slingrande letade sig genom landskapet. Vid lunch tid var Eirikur synnerligen bekymrad över hur omskoningen av vissa hästar gått till. Detta föranledde att Eirikur och Jim var tvungna att avlägsna sig från sällskapet för att diskutera detta under överinseende av högste skomästare Jonny Walker. Efter lunch gick ritten vidare över kalfjället upp mot en liten fjällsjö. Naturen var som dagen innan bedårande men vädret bjöd inte på lika mycket sol utan ett mycket fint stilla duggregn hade nu börjat falla.

Nu hade Björn en plan för dagen och vi hade tydligen på något vis gjort att vi blivit lite sena. Han beordrade att vi skulle öka farten ned för fjället. Våra trygga goda vänner islandshästarna såg nu till att skritta på i ett synnerligen gott tempo och de små krumma buskarna som växte på fjället piskade mot benen. Stefan lyckades med att fastna i en buske varvid hans byxor trasades sönder under knäet.

Min häst lyckades med att snubbla i en myr vilket resulterade att jag mjukt och fint landade i

blöt pöl. Vid försök att resa mig uppstod problem då min häst stod på min högra hand. Lyckligtvis var några av mina med resenärer mycket kunniga i medicinalväxter. Vilket gjorde att jag blev synnerligen väl omhändertagen. Som man är man ju dessutom väldigt känslig.

När vi ankom till stallet så var det dags att snabbt fixa till sig för att med Björns buss åka till Stian Pedersens stall och ridanläggning.

När vi kom dit förevisade han några av sina hästar och red lite för oss i ridhuset och på ovalbanan.

Jag blev mycket imponerad av denna man som verkade vara synnerligen ödmjuk och samtidigt så duktig och kunnig. Vi blev där bjudna på kaffe och kaka hemma hos Björn som även han var en mycket angenäm person.

På vägen hem så hittade Björn en häst som smitit ur hägnet och han och Stefan körde tillbaka och fångade in denna. Stefan fick sedan rida hem henne.

När vi åter kom till stallet var det dags för aftonens buffé. Det bullades upp både det ena och det andra och alla hade verkligen ansträngt sig för att vi skulle kunna frossa loss.

Kvällen blev nu inte lika sen som aftonen innan men inte mindre trevlig för det.

Svimmade i säng, å så underbart.

Söndags morgon bjöd inte på någon sol. Snarare var det så att när man tittade ut så undrade man om det var dags att bygga en ark. Björn menade på att vi kunde starta med lite teori i hur man tämjer hästar. Så vi började med att lyssna på ett föredrag för att sedan gå ut i stallet för att testa hur det fungerade i verkligheten. Man förstår efter detta vilken tid det tar att träna in nya moment.

När det var dags för lunch så intog vi den på anläggningen och när vi var färdigätta så sken åter solen genom på sina ställen.

Eftermiddagen bjöd på ridning i huvudsak på väg vilket gjorde att det blev mycket tölt, galopp och trav i ett gott tempo. Vi avslutade med att korsa en säter med varierande mjukhet i marken samt viss variation i terrängen. Detta gjorde att flera incidenter till avramling och knepiga skutt avklarades. Men alla satt kvar i sadeln. Riktigt imponerad av Göran och Scahill. Kvällen avlöpte med bad i vedeldad kokegryta och grillning. Stämningen på aftonen var lättsam och trevlig och viss diskussion om framtida resor tillsammans till Island diskuterades. Somliga packade för hemresan innan läggdags sedan var det natti natti.

På måndags morgon så var det dags att köra de åttio milen hem. Vi i våran bil turades om att sova och köra vilket gjorde att ingen behövde köra särskilt långt.

Med detta vill Jim tacka sina medresenärer för en trevlig resa 2011-08-25 .

Eirikur, Lena.S, Ingela, Lena.Ö, Barbro, Göran, Marianne, Ewa, Stefan, Kristina och Linnea.

